

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

§UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 172 / 23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3.	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 listopada 2022 r. w sprawie II K 110 / 22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.					

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	podniesione przez prokuratora zarzuty mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraży przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk i 410 kpk oraz błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na jego treść – w odniesieniu do czynów zarzuconych S. P. (1) oraz K. B.;	# zasadne # częściowo zasadne # niezasadne # zasadny # częściowo zasadne
	podniesione przez prokuratora zarzuty mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraży przepisów postępowania, tj. art. 413 § 2 pkt 2 kpk - w odniesieniu do	# niezasadne # zasadny # częściowo zasadne # niezasadny

	<p>czynów zarzuconych M. G. oraz M. K.</p> <p>podniesione przez obrońcę oskarżonego M. G. zarzuty mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk oraz błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na jego treść;</p> <p>podniesione przez obrońcę oskarżonego M. K. zarzuty mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4, 7 oraz 410 kpk oraz błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na jego treść, jak również obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 220 § 2 kk poprzez jego niesłuszne zastosowanie.</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. zarzutów z punktu c)</p> <p>Skarżący w ich ramach koncentrował się na przedstawieniu powodów, dla których jego zdaniem prawidłowa ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów nie powinna prowadzić do ustaleń, iż M. G. wydał pokrzywdzonej A. J. polecenie przystąpienia do czyszczenia maszyny w sposób i okolicznościach przez nią przywoływanych. Zgodzić się z jego argumentacją należało o tyle, że w świetle wymowy dostępnych dowodów, wierne odtworzenie słów wypowiedzianych do pokrzywdzonej, które sąd I instancji uznał za bezwarunkowo wydane polecenie przystąpienia do wyczyszczenia pasów w oznaczony</p>		

sposób, nie było zabiegiem prostym. Słowa te padły bowiem w rozmowie, która odbyła się pomiędzy nimi „ w cztery oczy ”, a tym samym wiedzę o jej treści czerpać można wyłącznie od osób z natury rzeczy zainteresowanych tym, aby przebieg tej rozmowy przedstawić w sposób jak najbardziej dla siebie korzystny, ale niekoniecznie pokrywający się z obiektywną rzeczywistością. Procesową emanacją tego stanu rzeczy było, iż treść i kontekst wypowiedzianych przez oskarżonego słów każde z nich przedstawiło w sposób odmienny. Dotyczyło to zwłaszcza tego, czy oskarżony polecenie takie wydał bezwarunkowo i narzucił jednocześnie ściśle określony sposób jego realizacji. Jak już wzmiankowano, brak było świadków tej rozmowy, dzięki którym można byłoby zweryfikować prawdziwość któreś z tych dwóch wykluczających się wersji. Podkreślić też w ślad za skarżącym należy, iż żadna z kobiet, z pomocą których pokrzywdzona miała przystąpić do czyszczenia, wydania takiego polecenia nie potwierdziła (ani sama go nie otrzymała – do żadnej z nich oskarżony z takim poleceniem się nie zgłosił, choć to on, a nie A. J., był ich przełożonym). Z drugiej jednak strony M. B. rzeczywiście zeznawała, iż podczas przerwy pokrzywdzona podeszła do niej i przekazała, iż na polecenie M. G. wraz A. S. oraz K. Ł. (1) mają dopomóc jej w czyszczeniu maszyny. M. B. nie podnosiła natomiast, by pokrzywdzona przekazała jej pochodzący od oskarżonego instruktaż co do konkretnego sposobu wyczyszczenia pasów. K. Ł. (2) potwierdziła, iż zaraz po wypadku M. B. poinformowała ją o rozmowie z pokrzywdzoną. Zeznania i wyjaśnienia pozostałych

przesłuchanych w sprawie osób nie dostarczały na tyle mocnych i uchwytnych argumentów, by można było dzięki nim jednoznacznie zweryfikować prawdziwość czy to zeznań pokrzywdzonej, czy to odmiennie od niej wyjaśniającego oskarżonego. Za każdą z tych wersji przemawiały nie oderwane ani od realiów dowodowych, ani od reguł logicznego rozumowania racje, które jednak nie posiadały aż tak jednoznacznej wymowy, by którąś z nich potwierdzić lub wykluczyć. Te na użytek wykazywania wiarygodności zeznań pokrzywdzonej przedstawiał sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, argumenty przemawiające za wyjaśnieniami oskarżonego wybrzmiewają z kolei z apelacji obrońcy M. G.. Tym niemniej nawet – mając na uwadze treść art. 5 § 2 kpk i ujętą w nim dyrektywę rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego – przyjmując brak dostatecznych podstaw do przesądzenia, że oskarżony zlecił pokrzywdzonej wykonanie czyszczenia pasów w sposób przez nią opisywany, to i tak z powodów niżej wskazanych wymowa innych ocenianych we wzajemnym powiązaniu faktów i okoliczności nie pozwalała na wnioski o braku odpowiedzialności M. G. w związku z zaistniałym wypadkiem.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, iż sam M. G. przyznawał, że w rozmowie z pokrzywdzoną poruszał kwestię potrzeby czyszczenia pasów maszyny po ukończeniu procesu składania pudełek kolorowych, a przed przystąpieniem do wytwarzania pudełek białych. Wybrzmiewało to wprost z jego wyjaśnień, gdy podnosił

min.: „ (...) Ja prawdopodobnie zasugerowałem pani by wyczyściła pasy (...) ”, „ (...) podszedłem do oskarżycieli posiłkowej w trakcie realizacji zlecenia i powiedziałem, że prawdopodobnie będą pasy do wyczyszczenia, bo będzie brudzić ”. Jednocześnie z jego wyjaśnień nie wynika, aby zakazywał pokrzywdzonej przystąpienie do czyszczenia pasów pod jego nieobecność, nie żądał przywołania go do maszyny ten czas. Również istotnym jest – choćby tylko wciąż przywołując wyjaśnienia M. G. – że oskarżony miał świadomość, iż po zakończeniu prac z kolorowymi pudełkami pokrzywdzona i pozostałe współsługujące maszynę pracownice mają skorzystać z krótkiej przerwy, po której maszyna będzie dostosowywana – w tym w zakresie czystości pasów – do wytwarzania innego asortymentu pudełek. Przed sądem odwoławczym oskarżony wyjaśnił dodatkowo, iż w czasie tej przerwy przechodził nawet obok maszyny, ale pomimo świadomości, że za chwilę zostaną przy niej wznowione prace z wysokim prawdopodobieństwem wymagające uprzedniego wyczyszczenia pasów, nie okazał tym zainteresowania. Oddalił się i aż do chwili wypadku do maszyny nie powrócił. W takim układzie faktów i okoliczności, nawet przyjmując w ślad za wyjaśnieniami oskarżonego, iż nie wydawał pokrzywdzonej bezwarunkowego polecenia przeprowadzenia określonego sposobu wyczyszczenia maszyny pod jego nieobecność, to pozostawiona sama sobie w takich okolicznościach A. J. miała podstawy ku temu, aby jego przywoływane powyżej słowa odebrać jako powierzone jej przez

przełożonego zadanie. Jednocześnie – skoro oskarżony nie zastrzegł, by czynności tej nie wykonywać pod jego nieobecność, a potem dalszymi pracami na maszynie nie okazywał zainteresowania – M. G. winien brać pod uwagę, iż ewentualnym wyczyszczeniem pasów będzie musiała zająć się pełniąca na tej zmianie funkcję operatora maszyny pokrzywdzona. Sąd I instancji, min. w ślad za jej zeznaniami, potwierdzonymi dokumentacją pracowniczą oraz opinią biegłego z zakresu bhp, przekonująco wykazał, iż akurat w tym aspekcie obsługi maszyny A. J. nie posiadała dostatecznego przeszkolenia. Czynności czyszczenia pasów nie wykonywała uprzednio ani samodzielnie, ani pod nadzorem osoby dysponującej odpowiednią wiedzą i umiejętnościami, prawidłowego sposobu czyszczenia pasów jej także nie demonstrowano. Innymi słowy, nie uczestniczyła ani w teoretycznym, ani tym bardziej praktycznym szkoleniu przeznaczonym na przyswojenie tej właśnie umiejętności. W tym stanie rzeczy oskarżony mógł i powinien uświadamiać sobie, że podległy mu pracownik może nie dysponować ani dostateczną wiedzą teoretyczną, a ani nabytymi w drodze praktyki umiejętnościami na użytek bezpiecznego wykonania tego rodzaju prac. Nie może zasłaniać się domniemaniem, że pracownik powinien zapoznać się z instrukcją obsługi maszyny i tylko na tej podstawie zakładać, że powierzone mu prace, pomimo braku teoretycznego i praktycznego przeszkolenia, czy doświadczenia płynącego z uprzedniego wykonywania tego rodzaju czynności, przeprowadzi w sposób prawidłowy i bezpieczny.

Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 listopada 1997 r. (sygn. III KKN 267 / 96, publ. Legalis el.), iż „ stwierdzenie posiadania przez podległych pracowników określonych umiejętności i kwalifikacji, należy w oczywisty sposób do przełożonego, a więc organizatora pracy, i stanowi w ogóle podstawową czynność, która musi poprzedzać rozdział stanowisk pracy, jeżeli mają być spełnione wymogi warunkujące bezpieczeństwo pracy. W tak doniosłej kwestii skazany nie miał zatem "prawa przypuszczania", a zatem domniemywania kwalifikacji pracowników (a więc pokrzywdzonego), bo zobowiązany był do całkowitej pewności i wiedzy w tym zakresie. Świadome zlekceważenie obowiązku sprawdzenia rzeczywistych kwalifikacji pracowników, jest oczywistym i umyślnym naruszeniem obowiązków przełożonego ". Zbliżony pogląd przedstawił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 grudnia 2019 r. (sygn. III KK 1 / 19, publ. Legalis el.) podnosząc, iż występki z art. 220 kk ma postać przestępstwa z zaniechania i polega na niedopełnieniu obowiązku z zakresu bhp, prowadzącego do wywołania bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia pracownika, przy czym niedopełnienie obowiązków z tego zakresu polegać może nie tylko na zaniedbaniach natury organizacyjnej, wadliwym nadzorze, ograniczeniu środków finansowych niezbędnych dla zapewnienia właściwych warunków wykonywania pracy, ale także na dopuszczeniu do wykonywania pracy osób nieposiadających

odpowiednich kwalifikacji min. wskutek zaniedbania zapewnienia pracownikowi obowiązkowego szkolenia z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy adekwatnego do stanowiska na które został skierowany. Związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy tego rodzaju zaniedbaniem, a bezpośrednim narażeniem pracownika na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu zaistnieje, jeśli dopełnienie obowiązku należytego przeszkolenia pracownika w istotny sposób zmniejszyłoby stopień tego niebezpieczeństwa i to nawet wówczas, jeśli do powstania takiego stanu zagrożenia przyczynił się także sam pracownik. Za nieuprawnione Sąd Najwyższy zdawał się uznawać rozumowanie oparte na domniemaniu, że nawet przeprowadzenie szkolenia i instruktażu nie dawałyby gwarancji eliminacji późniejszych rażąco nieodpowiedzianych zachowań pracownika, podnosząc, że jeśli „ (...) celem szkolenia jest nabycie przez pracownika wiedzy i umiejętności obsługi urządzenia, w tym reguł bezpiecznego jego obsługiwanie, to nie sposób przyjąć, że skoro wypadek nastąpił z nieostrożności takiego nieprzeszkolonego pracownika, to nastąpiłby on niezależnie od tego, czy szkolenia mu udzielono, czy też nie. (...) dopiero wobec stwierdzenia, że osoba prawidłowo przeszkolona, a zatem znająca niebezpieczeństwo i zasady jego unikania, wbrew nabytej wiedzy swym zachowaniem doprowadza do wypadku, to na niej i jej lekkomyślności spoczywa wyłączna odpowiedzialność za ten wypadek i jego skutki ”. Także na gruncie niniejszej sprawy wnosić należy, iż brak odpowiedniej wiedzy, jaką pokrzywdzona mogła zdobyć

poprzez odbycie pełnego, zgodnego z przepisami szkolenia, skutkowało brakiem pełnej świadomości dotyczącej występowania wysokiego ryzyka łączącego się z takim, a nie innym sposobem przystąpienia do czyszczenia pasów maszyny. Oczywiście nie można na gruncie niniejszej sprawy twierdzić, że A. J. w ogóle nie była przygotowywana do powierzenia jej funkcji operatora maszyny, tym niemniej akurat w zakresie czynności konserwatorskich, w tym czyszczenia pasów, niezbędna wiedza przekazana jej nie została. Oskarżony winien to sobie uświadamiać i nie pozostawiać jej samej wobec konieczności przeorganizowania pracy maszyny połączonej z wyczyszczeniem pasów, a zwłaszcza, gdy taką konieczność sam jej zasugerował i nie zastrzegł, by tego nie wykonywała pod jego nieobecność. W konsekwencji, wskutek braku należytej przezorności, doprowadził do tego, że do prac tych przystąpiła w sposób, jaki według posiadanych przez nią wiedzy i umiejętności oraz własnego przekonania wydawał się jej adekwatny i nie narażający na utratę życia lub doznanie uszczerbku na zdrowiu, choć obiektywnie był to sposób rzeczywiście lekkomyślny, a jego wykonanie nieostrożne i niedbałe. W konkluzji sąd odwoławczy uznał, iż jakkolwiek oskarżony takiego zamiaru nie miał, to jednak wskutek zaniechania należytej ostrożności, naraził pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia, dysponując warunkami, aby przewidzieć, iż takie niebezpieczeństwo może zaistnieć.

Natomiast przyjmując, iż:

- przypisanego czynu oskarżony dopuścił się nieumyślnie;

- oskarżony jest osobą niekaraną, prowadzącą nie budzący zastrzeżeń z punktu widzenia przestrzegania norm prawnych i społecznych tryb życia, cieszącą się dobrą opinią, w tym także – pomimo zaistniałego zdarzenia – w miejscu pracy w związku z wykonywaniem powierzonych mu obowiązków,

- pokrzywdzona w znaczącej mierze przyczyniła się do pogłębienia niebezpieczeństwa dla jej życia i wystąpienia skutku w postaci doznanego uszczerbku, przystępując do czyszczenia pasów w sposób lekceważący oczywiste zagrożenia płynące z wejścia do wnętrza maszyny i ustawienia się w bezpośredniej bliskości jej ciała (w tym nie zakrytych włosów) z ruchomymi elementami maszyny,

- z oświadczenia pokrzywdzonej można wnosić, iż szkoda i krzywda zostały jej naprawione, a ona sama wobec oskarżonego nie ma już uczucia żalu, czy pretensji,

sąd odwoławczy uznał, iż wobec M. G. można poprzestać na zastosowaniu środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania, obwarowanego dolegliwością w postaci świadczenia pieniężnego.

Ad. zarzutów z punktu d).

Sąd odwoławczy uznaje ich zasadność. Nie powtarzając całości obszernej argumentacji przywoływanej na użytek ich uzasadnienia, przypomnieć należy, iż sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku kilkakrotnie – i skądinąd zasadnie – podnosił, iż stan narażenia

pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia w rozumieniu w rozumieniu art. 220 kk, wiązać należy z przystąpieniem przez A. J. do czyszczenia pasów maszyny pomimo, że (z powodów wyżej opisanych) nie dysponowała jeszcze taką wiedzą i umiejętnościami, które dawałyby rękojmię przeprowadzenia tej czynności w sposób właściwy i bezpieczny. Niebezpieczeństwo to pogłębiło się wskutek jej decyzji, sprzecznej nawet ze zdroworozsądkowymi regułami ostrożności, iż w tym celu przemieści się wewnątrz maszyny pomiędzy jej ruchome elementy. O ile jednak z powodów wyżej przedstawionych sąd odwoławczy uznał, iż ów stan narażenia wytworzony został w związku przyczynowo – skutkowym z zachowaniem oskarżonego M. G., o tyle nie ma dostatecznych podstaw do wyprowadzenia tożsamego wniosku w odniesieniu do M. K.. Słusznie w tym kontekście zauważa jego obrońca, iż odpowiedzialność karna za tego rodzaju narażenie życia i zdrowia pracownika, o jakim mowa w art. 220 kk, wymaga sprowadzenia stanu bezpośredniości tego zagrożenia a więc musi wiązać się z takim zarzucalnym niedopełnieniem obowiązków osoby odpowiedzialnej za bezpieczne wykonywanie prac przez podległych jej pracowników, w następstwie których wytwarza się układ, przy którym w każdej chwili, bez zaistnienia (wystąpienia) jakichkolwiek dodatkowych czynników, wystąpić mogą skutki w postaci utraty życia albo uszczerbku na zdrowiu co najmniej jednego z nich. Dlatego też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 maja 2015 r. (IV KK 33 / 15, Publ.

Legalis el.) zasadnie wskazywał, że sprowadzenie stanu narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo w rozumieniu art. 220 kk należy wiązać z takimi jedynie przypadkami, gdy w wyniku działania sprawcy (lub – gdy ciąży na nim szczególny obowiązek zapobieżenia narażeniu danych dóbr prawnych na niebezpieczeństwo – poprzez jego zaniechanie), powstanie sytuacja charakteryzująca się wystąpieniem w nieuchronny sposób, bez jej dalszego zdynamizowania, takiej skali zagrożenia dla życia lub zdrowia człowieka, że już istnieje „ konkretne ” zagrożenie dla tych dóbr prawnych, w postaci możliwości ich naruszenia, bez konieczności zaistnienia dalszych, dodatkowych czynników. Innymi słowy niebezpieczeństwo ma charakter bezpośredni, gdy pomiędzy zagrożeniem, a możliwym do wystąpienia skutkiem, nie ma już żadnych ogniw pośrednich, a brak jakichkolwiek działań zmierzających do uchylenia tego niebezpieczeństwa prowadzić będzie nieuchronnie do przekształcenia się istniejącego zagrożenia w faktyczny uszczerbek. Chodzi o taką bliską odległość czasową zaistnienia przewidywanego uszczerbku, który może nastąpić w każdym momencie, w danej chwili lub w najbliższej przyszłości oraz o szacowane wysokie prawdopodobieństwo jego nastąpienia (por. komentarz do art. 220 kk w: M. Królikowski, R. Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do artykułów 117–221. Tom I. Wyd. 5, Warszawa 2023, publ. Legalis el. i przywoływane tam poglądy innych autorów z doktryny prawa karnego). Uwzględniając powyższe zgodzić się ze skarżącym należy, iż sam eksponowany przez sąd

I instancji fakt umieszczenia beczki w punkcie przebiegu barier bezpieczeństwa z jednej strony maszyny – choć niewątpliwie niezgodny z zasadami bezpiecznego jej użytkowania – sam w sobie nie wytwarzał jeszcze tak rozumianego bezpośredniego zagrożenia dla życia i zdrowia pokrzywdzonej. Takowe materializowało się dopiero z chwilą, gdy wskutek opisanego wyżej postępowania M. G., pokrzywdzona przemieściła się poza drugą z linii barier i przystąpiła do czyszczenia pasów w taki, a nie inny sposób. Podkreślić w ślad za obrońcą należy, iż prawidłowe, nie zagrażające życiu i zdrowiu pokrzywdzonej czyszczenie pasów możliwe było nawet przy obu wyłączonych barierach – wskutek uruchomienia i podtrzymywania pracy maszyny przy użyciu pilotów i przy obniżonych prędkościach ruchu elementów niebezpiecznych. Nie umieszczona więc w przebiegu jednej z barier beczka stanowiła o wystąpieniu stanu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia pokrzywdzonej. Odpowiedzialnością za narażenie A. J. na taki stan można byłoby M. K. obarczać wtedy, gdyby to on jej polecił bądź – np. w podobny, jak M. G., sposób – doprowadził do tego, by przystąpiła do czyszczenia pasów maszyny pomimo, iż jej wiedza i praktyczne umiejętności nie dawały gwarancji wykonania tej czynności bez narażania na szwank jej zdrowia i życia. Odpowiedzialność taka wchodziłaby w grę także wtedy, gdyby widząc, że nieprzeszkolony pracownik przygotowuje się do samodzielnego czyszczenia pasów, nie zakazał mu tego, czy też widząc, że czynność taką już wykonuje, nie nakazał jej zaprzestania. Trudno też – co zdaje się także wybrzmiewać z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – przypisywać

M. K. karalne zaniechanie z tego powodu, że w czasie przystąpienia przez pokrzywdzoną do czyszczenia pasów maszyny, przebywał w pomieszczeniu służbowym, a nie na hali produkcyjnej, z którego to pomieszczenia widok na maszynę przesłaniały mu palety z półproduktami. W zakresie powierzonych oskarżonemu obowiązków nie wchodziła bowiem powinność bezpośredniego nadzoru nad wykonywanymi przy maszynie pracami, rozumiana jako konieczność zachowania ciągłego, nieprzerwanego i bezpośredniego kontaktu wzrokowego z tym miejscem. Nie miał też przesłanek do przypuszczeń bądź podejrzeń, że bezpośredni przełożony pokrzywdzonej doprowadza do wykonywania przez nią prac niosących za sobą potencjalne niebezpieczeństwa dla uszczerbku na jej życiu i zdrowiu bez przekazania jej uprzednio niezbędnej wiedzy teoretycznej i praktycznej. W tej sytuacji sąd odwoławczy uznał, iż M. K. nie można zarzucić takich działań lub zaniechań, które uzasadniałyby jego odpowiedzialność karną w związku ze zdarzeniem opisanym w akcie oskarżenia.

Ad. zarzutów z punktu a).

W zakresie odnoszącym się do czynów zarzuconych S. P. (1) oraz K. B. zaprezentowane przez sąd I instancji ocena dowodów i ustalenia faktyczne, jak i poczyniona na ich podstawie ocena prawna, nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego. Przy czym niezależnie od argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, do ich sytuacji odnieść również należy tożsame w istocie rozumowanie, jak to przedstawione

podczas rozpoznawania zarzutów podniesionych przez obrońcę M. K. odnośnie zidentyfikowania zdarzeń, z którymi wiązać należy zmaterializowanie się konkretnego, bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia A. J.. Tymczasem żaden z tej dwójki oskarżonych nie przebywał w tym czasie na terenie zakładu pracy, nie mógł więc zapobiec takiemu ciągłowi zdarzeń, jak ten prowadzący do wytworzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia pokrzywdzonej. Żadnemu z nich nie można też skutecznie czynić zarzutu – jak stara się to uczynić prokurator w swojej apelacji – iż niebezpieczeństwo takie sprowadzili na nią (oraz na innych operatorów) poprzez dopuszczenie maszyny do eksploatacji pomimo, że od początku, nawet przy wyłączonych barierach bezpieczeństwa, układ jej sterowania umożliwiał wejście do stref niebezpiecznych podczas jej automatycznego ruchu, co łączyło się z ryzykiem kontaktu ciała z jej ruchomymi elementami. Pamiętać bowiem należy, iż nawet przy takich mankamentach możliwe było uruchamianie i podtrzymywanie pracy maszyny jedynie przy użyciu pilotów, przy obniżonych prędkościach elementów niebezpiecznych. Jeden z dostępnych trybów pracy maszyny przewidywał przy tym, iż przy odpowiednim ustawieniu wyłącznika kluczykowego (lewego, prawego lub obu) „ przecięcie ” bariery (barrier) bezpieczeństwa, połączone z wejściem w obszar przez nie chroniony, skutkowało automatycznym zatrzymaniem ruchów elementów niebezpiecznych maszyny. Podkreślić należy, iż mimo takiego układu sterowania jej pracą, maszyna została dostarczona przez jej producenta wyposażona w

instrukcję użytkownika z deklaracją zgodności WE, a samą maszynę oznaczono znakiem CE, a więc można było domniemywać, że taka jej konstrukcja jest „fabryczna” oraz bezpieczna. Maszynę można było wszak użytkować w sposób nie stwarzający zagrożenia dla zdrowia i życia osób ją obsługujących, jeśli tylko przestrzegali oni, aby zachowywać odpowiednie ustawienie wyłączników kluczykowych (lewego, prawego lub obu), przy których „przecięcie” bariery (barier) bezpieczeństwa podczas jej pracy, połączone z wejściem w obszar przez nie chroniony, skutkowało automatycznym zatrzymaniem ruchów elementów niebezpiecznych maszyny, zaś niezbędne prace konserwatorskie (w tym czyszczenie) odbywały się w trybie sterowania w tym czasie maszyną wyłącznie przy użyciu pilotów, przy obniżonej prędkości ruchu elementów niebezpiecznych. Innymi słowy, jakkolwiek wmontowana przez producenta maszyny tzw. zwora rzeczywiście ograniczała maksymalnie możliwy do osiągnięcia potencjał bezpieczeństwa osób pracujących przy maszynie, to i tak przed jej wykryciem i usunięciem znane i dostępne rozwiązania trybów sterowania pracą stwarzały możliwość obsługi maszyny bez narażania pracowników na niebezpieczeństwa dla ich życia i zdrowia. Rzeczą odpowiednio przeszkolonych pracowników było stosować się do nich, a oskarżonych, jako ich bezpośrednich i dalszych przełożonych, czuwanie nad przestrzeganiem reguł bezpieczeństwa oraz reagowanie na przypadki, gdy pracownicy wymogi bezpiecznego obsługiwanie maszyny ignorowali bądź łamali.

<p>Z uzasadnienia sądu I instancji wybrzmiewa rozsądny i nie oderwany od realiów dowodowych wywód, że tak S. P. (2), jak i K. B. z powinności tej się wywiązywali.</p> <p>Ad. zarzutów z punktu b).</p> <p>Wobec takich zmian zaskarżonego wyroku, jak poczynione przez sąd odwoławczy, rozpoznawanie tych zarzutów jest bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 kpk.</p>		
<p>Wnioski odwoławcze</p>		
<p>Prokuratora – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w odniesieniu do oskarżonych S. P. (1) oraz K. B., zaś w odniesieniu do oskarżonych M. G. i M. K. – poprzez jego zmianę poprzez uzupełnienie jego opisu o wskazanie rodzaju kary grzywny w ilości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości każdej stawki na kwotę 10 złotych i utrzymanie co do nich wyroku w mocy w pozostałej części;</p> <p>Obrońcy oskarżonego M. G. – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzuconego czynu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;</p> <p>Obrońcy oskarżonego M. K. – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzuconego czynu;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodów wyżej opisanych</p>		

OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości w odniesieniu do oskarżonych S. P. (2) oraz K. B.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Omówiono powyżej	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
- w odniesieniu do M. K. poprzez uniewinnienie go od zarzuczonego czynu;	
- w odniesieniu do M. G. co do opisu czynu, jego kwalifikacji prawnej oraz konsekwencji z tym czynem związanych.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Omówiono powyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	-	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

<i>Koszty Procesu</i>	
------------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

<i>PODPIS</i>